

Հովհաննես Թումանյան

Ս. Նունեի պատկերի առաջ

Խունկի բուրյան մըշուշներում,
Մըրմունջներով պատած երգի՝
Կանգնած է նա կապույտ հեովում՝
Վարդը կյանքի, հարսն երկրնքի,

Եվ չըգիտեմ՝ աղոթք անեմ,
Թե՞ ըզմայլեմ իր գեղի դեմ:

Համակ շընորիք ու սըրբություն,
Նայում է լուռ՝ լուռ սըրտիս մեջ,
Լուս հայացքի խորքում անհուն

Վառված սիրո կըրակն անշեշ...
Եվ ո՞վ կասի՝ կըրա՞կն է շատ,
Թե՞ սըրբությունն իր անարատ:

Խաչ է բըռնած իր կույս ձեռին,
Որ նըման չի ոչ մի խաչի,

Ու որթն, ասես, աստվածային,
Պիտի շընչի ու կանաչի.
Մի նըշանում կապված հանդարտ՝
Տանջանքը վեհ, կյանքը զըվարթ.

Մութի թեթև քող է իջել

Պայծառությանն իր երկնային,
Վշտի ամպից լույս ճաճանչել,
Լույսն ըսքողվել վշտովն իր հին.
Ու չարիքն էլ, ասես, անկար,
Զարդ է դարձել իրեն համար:

Ա՛խ, առնեի եղբոր ձեռով
Բախտի ձրգած քողը տըրտում,
Որ նա հառներ իր ողջ գեղով,
Ապրեր անփույթ էն ճոխ հովտում,
Վերին Պոետն ուր որ նըրան

Կերտեց, դարձավ ապշեց վըրան:

1918
